

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy 308

Hely

Idő "1921"

Személy

Helyszám

Szerző: ,

Cím: *Elet a Dunán*

Forrás: *Szózat*

Bp.
(Hely)

1921 *II*
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. s.

Székesfővárosi háziomda 1920

Elet a Dunán

— A Szózat tudósítójától —

A téli kikötő börtönéből már nyílt vízekre szabadultak a királyi Duna kedves vándorai: a személyszállító gőzösök, Utrakészen, repülni vágyó szárnyakkal pihennek a partok mentén, mint óriási fehér hattyúk. Ragyogó tisztán várják az utasokat, hogy siessenek velük lefelé Galacig, fölfelé Bécsig, Passauig. A parton szegény emberek ödöngenek és irigykedően gondolnak a boldogokra, akik vendégei lesznek e szépséges uszó tündérpalotáknak . . .

Valamennyiök között legszebb és legnagyobb a Dunagőzhajózási Társaság „Saturnus”-a, mely ott horgonyoz a budai oldalon a Lánchíd és a Margithíd között. Láttam féligkész állapotban az ősszel, mikor még szorgalmas munkáskezek dolgoztak rajta az óbudai hajógyárban. A „Saturnus” az utolsó szögig magyar gyártmány, egyik büszkesége a Ganz—Danubius-gyárnak és a magyar iparnak. A legkényelmesebb berendezésű dunai hajó. Már az ősszel magyarázták előttem az építésvezetők, hogy kisebbített mása a legfényesebb és legmodernebb oceánjáró gőzösöknek. Boszorkányos technikával hozták rajta kapcsolatba a gőzt és a villanyt, úgy hogy gépzavarok nem fordulhatnak elő, az utazás tehát a lehető legbiztosabb. Büszkén dicséri ismerősöm, egy régi hajóvendéglős és mindjárt meg is hív az első galaci turára.

— Legyen szerencsém. Nem kell félni sem a szerbektől, sem az oláhoktól. Ismernek, jóban vagyok velük.

Megköszönöm a szíves invitálást, mondok valamit kifogást és megyek tovább, lefelé a budai parton, a szebbnél-szebb hajók sorfala előtt.

Egy másik hajóról ismerős, recsegő hangot szállít felém a dunai szellő. A hajó farán iddoggál a kormányosokkal a bronzarcu hajóskapitány, akivel Tabánban találkoztam a múltkor. Érdekes ember. Mikor a bor mámore fejébe száll, vitázik, veszekszik minden

elképzelhető kérdéstről. Neki mindegy, akár irodalom, akár művészet, akár tudomány, akár politika. Legtöbbször azonban tengeri utazásairól tud beszélni. Erős a gyanum, hogy sohasem volt tengeren, de azért elhallgatom magyarázatait, amelyekben kissé sántít a földrajzi tudomány.

Meglát, odamegyek. Éppen a szuezi csatornáról magyaráz a kormányosoknak. Engemet is laikus hallgatónak tekint, tehát tovább folytatja:

— Maguk nem tudják, mi a jelentősége a szuezi csatornának. Hát én megmondom. Az, hogy nem kell körülkerülni Afrikát. Értik?

— Értjük. — mormolja a hallgatóság.

— Dehogyan értik, csak ráfogják! Én tudom, mert voltam ott!

Vérbeborul a szeme, mikor dicsekedően veri a mellét.

— Értsék meg, az nagyon szép dolog. Remek! Legszebb a világon. Olyan városok vannak a partján, mint Suez, Port-Szaid, Damaszkusz, Jaffa, Kairó, Alexandria . . .

— Talán Konstantinápoly is. — vetem közbe rosszmájuan.

— Nem, az egy kicsit feljebb van, — igazít helyre bölcsen a bronzarcu kapitány.

— Hej! — sóhajt rövid szünet múlva — ha én az én tudásommal tengeri hajón lehetnék! Az csak az élet! . . . A tenger! . . . Istenem! . . . Tudják, mit mondok? Ha én lettem volna a Titanic kapitánya, nem történik meg az a nagy szerencsétlenség! Én tudom, mit kellett volna ott csinálni. De az angolok? Azok szamarak! . . .

Itt jónak láttam, hogy elbucuzzam a kedves társaságtól bucsuzás közben még egyszer megkérdezi:

— Hát tudja most már, mi a szuezi csatorna jelentősége?

— Tudom. Nem kell körülkerülni Amer . . .

— Afrikát, Afrikát, hé! — recsegi mérgesen az öreg. Tudtam, hogy elfelejtette! Nagy baj, hogy a mai emberek nem tanulnak földrajzot! . . .